

VRIJ

VRIJ

Kristel G. Clément

Kristel G. Clément

2023

ISBN: 9789464926859

© Kristel G. Clément

Omslag: Brooke Cagle via Unsplash

Bravenewbooks.nl

De menselijke geest is verslaafd aan controle. Zelfs het loslaten van controle probeert hij onder controle te krijgen.

Erik van Zuydam

1

“Mevrouw De Feyter?”

Met open mond gaap ik naar de twee uitgeregende mannen voor mijn deur. Als er op dit uur bij mij wordt aangeklopt, dan verwacht ik hooguit mijn Roemeense buurvrouw die een blikopener nodig heeft. Vandaag sta ik oog in oog met een stevige borstkas die opdringerig uit een openstaand jasje barst. Naast die borstkas staat een kleinere kalende man van het type ik-doe-deze-job-om-mijn-gezin-te-onderhouden. Terwijl ik knik halen ze allebei hun legitimatiebewijs boven. “Mogen we even binnenkomen?”

Ik zet een stap achteruit om hen verder te laten. Als ik hier dan echt met politie te maken heb, dan heb ik ze liever in de inkom van mijn flat dan dat ze de reden van hun komst in de weergalmende hal van de verdieping roepen.

Hun jassen zijn kletsnat en de paraplu van de kalende man trekt een lijn van druppels door mijn inkom. Het heeft al weken niet meer geregend en de zon is nog niet in herfstmodus, maar de mannen negeren mijn blik die het vocht op de grond onderzoekt.

“Wij komen u zeggen dat u niet moet schrikken als u ons of onze mensen voortaan regelmatig in uw buurt ziet.”

Zonder te reageren laat ik de mededeling even bezinken. De twee mannen wisselen een snelle blik.

“Het is eigenlijk om u te beschermen dat we hier zijn.”

“Mij?” Ik wijs naar mezelf en blijf hen aanstaren. Nog voor ik wat rare scenario’s kan bedenken waarvoor ik bescherming zou nodig hebben, gaat de Borstkas verder.

“Ja, tegen uw ex.”

“Brian?”

De twee kijken elkaar weer aan.

“Ja, Brian. We kregen klachten van bezorgde burenen.”
Gedurende enkele seconden lijkt mijn brein te blokkeren. Het hoofdstuk Brian heb ik enkele jaren geleden al afgesloten, maar Brian was geen slechte man, zeker niet. Hij lijkt mij zelfs de laatste om klachten te veroorzaken.

“Wat voor klachten?”

“Hoe lang is het geleden dat u hem nog gesproken heeft?”
Voor de tweede keer krijg ik een lichte kortsluiting in mijn hoofd. Een volgende vraag in plaats van een antwoord is weinig geruststellend.

Ik kijk naar boven en in mijn hoofd zoek ik naarstig naar een aanknopingspunt dat mij een indicatie kan geven van de tijd die sindsdien verstreken is.

“Heel lang,” zeg ik om tijd te winnen en denk verder na. We zijn al ruim drie jaar uit elkaar. En aangezien we niet getrouwd waren, en geen kinderen of andere gemeenschappelijke bezittingen hadden, was er niets dat ons nadien nog bond. Misschien heb ik hem nog een paar keer toevallig gesproken in de eerste weken na onze breuk, maar dat zal het wel geweest zijn.

De kalende man onderbreekt mijn gedachtegang.

“Wanneer heeft u hem voor het laatst gezien?”

Verdwaasd kijk ik naar het vreemde duo voor mijn neus dat de ene vraag na de andere op me afvuurt zonder me bedenktijd te geven. Wat voor verhoor is dit?

“Hij zou vaak in de buurt rondhangen, terwijl hij hier niets meer te zoeken heeft. We hebben het al even in het oog gehouden. Hebt u niets gezien?”

Nog even aan dit tempo en ik ga gillen. Hier heb ik echt geen zin in. Het is voor mij ook een lange werkdag geweest en mijn pasta staat koud te worden.

“Ik heb hem al heel lang niet meer gezien,” antwoord ik met genoeg irritatie in mijn stem, “en van op mijn verdieping hier zie ik alleen wat een eind verderop gebeurt.”

De mannen blijven me aankijken, alsof er nog iets moet volgen. Even denk ik aan de vogels die ik hier zie voorbijvliegen, maar of ze daar wat aan hebben, valt sterk te betwijfelen.

“Tenzij ik over de reling ga hangen,” zeg ik dan maar.

Weer die blik naar elkaar.

“Uw burens zeiden dat ze hem hier regelmatig zien.”

De jongste, de borstkas, krijgt een bijna onmerkbaar duw van de kalende, maar ik zie het aan zijn grimas.

“Mijn burens?”

Ik woon in een omgeving waar nauwelijks contact is tussen de burens. Er zijn alleen twee vrouwen die elkaar schijnen te kennen. Als ze 's morgens op hetzelfde moment naar hun wagen lopen dan zwaaien ze naar elkaar, en soms, heel af en toe, zie ik dat ze 's avonds een praatje staan te maken als ze tegelijk thuiskomen. Volgens mij kennen ze elkaar van vroeger.

Dat die twee zouden opgemerkt hebben dat mijn ex mij hier bespioneert, weiger ik te geloven. Ze kennen mij niet eens, en mijn ex nog veel minder.

“Ja, mensen van hier in de buurt. Ze hebben het echt goed met u voor.”

Ik weet wel wat burens zijn, denk ik giftig.

Het duurt een eeuwigheid voor de mannen elkaar nog een laatste keer aankijken en hun blik dan weer op mij richten.

“Goed, dan gaan wij alvast postvatten. Maar schrik dus niet als u ons of onze collega's regelmatig in uw buurt ziet opduiken.”

Vooraleer ik me kan afvragen hoe ik hun collega's hoor te herkennen, zijn ze alweer de deur uit. De druipende paraplu heeft de omtrek van een gigantische onregelmatige druppel gevormd. De voorspelde plaatselijke regenbui moet vlak boven mijn flat zijn gevallen. Ik sluit de deur achter hen en neem een dweil om de nattigheid op te drogen. Mij beschermen tegen Brian? Te gek voor woorden. Ik zet mijn

pasta opnieuw in de microgolf en laat het hele gesprek nog eens in gedachten afspelen.

Hilarisch toch. Ik zou filmpjes moeten opnemen. De wereld snoept van dit soort verhalen.

Maar als het waar is dat ik gestalkt word, dan valt er helemaal niets te snoepen. Dan kan ik er maar beter geen reclame voor maken.

Moet ik eigenlijk bang zijn? Die mannen hadden gezegd van niet. En neen, vast niet. Toch niet voor Brian!

De microgolf piept en ik haal mijn dampende bord spaghetti eruit. Heerlijk om iets lekker warm te eten nu het 's avonds zo afkoelt.

Terwijl ik geniet van mijn eerste hap scrol ik langs de nieuwsberichten op mijn gsm. Sven Pichal belaagd in de gevangenis.

De hap spaghetti valt terug uit mijn mond. Pichal, verdorie. Van hem had ook nooit iemand gedacht ... , had nooit iemand verwacht dat ...

Er vormt zich een knoop in mijn maag.

Met grote ogen lees ik het begin van het artikel. Het bestaat wel degelijk. Mensen die de grootste onschuld vertegenwoordigen en dan een misdrijf plegen dat de krantenkoppen haalt.

Ik haal een folie over mijn bord en zet het weer in de koelkast. Mijn honger is over.

Pichal is een BV, daar ligt vast het verschil. Met die gedachte malend door mijn hoofd installeer ik me voor tv. De beelden van Blind Getrouwd spelen zich voor mij af. Een niet-BV doet anders ook wel gekke dingen. Dit programma gaat mij niet afleiden. Te veel geforceerde meligheid. Ik zap verder en bots op Bullet Train. Ziet er spannend uit. Ik geef het een kans. Hopelijk lukt het me om er mijn hoofd Brian-en-Pichal-vrij mee te maken.

2

We zijn een week verder en terwijl ik naar het werk rijd, beseft ik plots dat ik tijdens de middagpauze nog om een cadeautje moet. Ik heb afgesproken met vriendinnen, 'ons groepje van vijf', en er is een jarige.

Met een glimlach op de lippen denk ik terug aan de laatste keer dat we samen op stap waren. Dat was nog voor de zomer, ruim drie maanden geleden alweer. We zijn al vriendinnen sinds het middelbaar en nu, ruim vijftien jaar na het afstuderen, zien we elkaar nog altijd. Het helpt dat we alle vijf in de buurt zijn blijven wonen, maar deze zomer scheen het maar niet te lukken om iedereen te pakken te krijgen.

Precies om twaalf uur trek ik mijn jas aan en hol de trap af naar buiten. De gure wind slaat me onverbiddelijk in het gezicht. Wat een verschil met afgelopen weekend. Dan was het nog veel te warm voor de tijd van het jaar. Om eerlijk te zijn kijk ik al weken uit naar warme sjaals, mutsen en lange gezellige avonden met kaarsjes en dekentjes. Herfst en blotebenen-weer zijn naar mijn gevoel niet verzoenbaar, maar het lijkt alsof ik de hele wereld tegen mij krijg als ik dat luidop durf te zeggen.

Om de hoek nestelt de geur van versgebakken brood zich plots in mijn neus en direct voel ik ook een verlangende leegte in mijn maag. Er zijn nog maar vijf minuutjes van de middagpauze voorbij. Tijd zat, en dus duw ik zonder aarzelen de deur van de bakkerij open. Er zit al veel volk aan de tafeltjes, ook al is het nog maar net middag. Toch valt de rij aan de bestellingen best mee. Het ruikt allemaal zo lekker en terwijl ik aanschouf bekijk ik het assortiment. Hier hebben ze zalige broodjes, weet ik, en als je geluk hebt, zijn ze zelfs nog